

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

A TERMÉSZET TÜDÖVÉRE

Advent van. Jó lehet ilyenkor elcsendesedni, kérdéseinkkel magunkba szállni, megtudakolni, hogy van a lelkünk. De az is érthető, ha nincs mindig kedvünk hozzá. Akkor majd megteszi a végső igazságosztó, s az ő átvilágításában láthatóvá lesz az is, amit inkább takargattunk volna. Bizonyára ezért várjuk annyira a hóesést, hogy elfedje be nem váltott ígéreteinket, mulasztásainkat, apróbb bűneinket. Ha velünk érez az ég, bizonyára megadja nekünk a havat, s érjen bár reggelre térdig, boldogan lapátolunk benne ösvényt, házi állatainknak etető teret vagy kivezető utakat ebből a megkegyült világból.

Csak a ma született csecsemő lelke lehet olyan fehér, mint most a világ. Később azonban füst bodorodik a kéményekből, s varjak serege szállja meg a tisztulni vágyó eget. Bárhogy is alakul, a korom barátságosabb, mint a lőpor, s a drónoknál sokkal békésebbek a varjak. Eltűnőben mégis arcunkról az öröm. Nyomós oka van annak. S valóban: helyenként megroggyan a hó, az égből hullt patyolaton átüt a vér. Ki érti ezt? A tájat nyugalom uralja, közel s távol sem ragadozók, sem Káinok, a háború pedig, amint hisszük, makacsul, messze van. Mi történik mégis? A természet tüdővére tört fel a hó alól.

Hol a kakas, aki enyhet adó vízért küldhető? Elvitte a róka. Elő azonnal egy másik futárt! Lábai itt és ott, majd újra itt! Íme a hír: a kút vize mérgezett, frissen kötött koszorúval lehetne csak megtisztítani. Hol van hát a szép lány, aki koszorút köthetne? Aléltan fekszik valahol, s már a friss, habos tejszékse sem tudná talpra állítani. Térdelünk hát a vértócsa mellett, s felajzott idegekkel várunk a mentősziréna szavára. Hiába.

Szavaink is fogyatkozván, bámulhatjuk tovább az egykedvű szürkeséget, ha mást nem tehetünk. De arrafelé figyeljünk legalább, amerre a napot sejtjük, ahonnan az élet, s talán Isten mosolya várható.